EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Seguretat viària

Fa pocs dies, un centenar de persones -algunes d'elles víctimes directes- es van manifestar a la plaça de Sant Domènec de Manresa amb motiu del dia mundial contra els accidents de trànsit. Lamentablement, el dia abans s'havia produït un nou accident mortal a la sinistra carretera C-55, que ja acumula cap a 2.000 accidents en els darrers 18 anys, que han suposat prop de 200 persones mortes, a part de les ferides de més o menys gravetat. Tenia, doncs, sentit que per primera vegada es celebrés a Manresa aquesta commemoració, atès que la nostra comarca ha estat de les més castigades als darrers anys. I això no té cap altra causa que la seguretat extremadament deficient en molts trams que suporten, a més, un trànsit molt per sobre del que seria recomanable per les característiques de la via. Des de fa temps que hi ha plataformes i entitats que han reclamat, mitjançant actes públics i recollida de signatures, millores als punts negres existents a casa nostra. La veritat és que s'han fet poques actuacions realment contundents. Si bé en alguns indrets la sinistralitat ha baixat a partir d'alguns canvis, sobretot de senyalització, la veritat és que encara estem lluny d'eradicar-la o acostar-nos a límits sostenibles. Ja sabem que és impossible garantir la seguretat al 100%. Aquesta té molt a veure amb el tipus de vehicle, les condicions climàtiques i, sobretot, el tipus de conducció, però és també evident que quan la carretera és segura la sinistralitat baixa espectacularment. És el cas, per exemple, de l'eix transversal. Des de principis d'any, convertit tot ell en autovia, la xifra d'accidents s'ha reduït dràsticament.

Precisament de l'eix transversal es diu que properament es cobrarà una taxa, l'Eurovinyeta, als vehicles pesants. Estaria bé que els diners recaptats per aquest concepte servissin per disposar d'un fons finalista que permetés arranjar els punts negres que són sobradament coneguts. Al mateix temps, convindria millorar en gran manera les comunicacions ferroviàries amb Barcelona, que així evitarien molts desplaçaments en vehicle particular. No pot ser que es tardi més d'una hora per fer tan sols uns 70 quilòmetres escassos. Un tren directe hi hauria d'arribar en uns tres quarts d'hora! Aquest és un altre front però que va, de fet, molt lligat. La mobilitat, indispensable en la societat actual, ha de ser segura, ràpida i sostenible. Convé, doncs, que els nostres representants institucionals s'activin d'una vegada per totes.